

VERDER WEG
VAN HOSS

Hoss Wilstra

www.bestelmijnboek.nl

© 2020, Hoss Wilstra (eerste druk)

Foto's Casper de Weerd

ISBN 978-94-6247-206-8

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

1 Ja, ik weet het ook niet hé	9
2 Restanten van een blinde Gekko	41
3 Jeugdtrauma	87
4 Oké, je wilt het zwart?	149
5 Hoe moet het nu met Hoss	203
6 De man die van de aarde viel	343

H O S S A N N A

een lofzang vermomd als voorwoord

“Als ik over poëzie spreek, hoor ik stemmen. Die van mijn tijdgenoten, die van mijn Nederlandse, en die van mijn buitenlandse vrienden. Dat het wonder geheten poëzie door zoveel mensen die ik ken, wordt verwoord – het is één der gegevens waar ik maar niet aan kan wennen, zodat ik mij dagelijks opnieuw verblijd in dit wonder.”

Simon Vinkenoog, de vertaler aan het woord (in allen Ginsberg, proef m'n tong in je oor, 1966)

Hoss scheidt, herscheidt, parafraseert. Stemmen uit een verleden vinden hun weg in zijn hertalingen. Als vrienden kijken zij mee, zoeken zij mee naar het licht voor de slechtiende gekko. Met een haarscherpe blik, ondanks de slechte ogen. Met een afgewogen oordeel, maar gek van zijn geliefde.

In wat voor wereld leven wij en in wat voor wereld wil je leven? Een vertwijfeld mens, die zijn kracht vindt in de liefde.

Het zijn de tijden van oversterfte, maar hij trekt zich er niets van aan. “Een mening heeftie niet, zaidie, maar de dood is zijn vriend. Het zijn tijden van overleven. Maar was het ooit anders dan?” De Ponderosa is in deze vijfde bundel enigszins uit het zicht verdwenen, de 37 liter hoed, die alles gloedvol bedekt, is gebleven.

Poëzie is kinderspel schreef Lucebert. Hoss is een voorstander van kinderspel. Hoss maakt hertalingen die zich soms niet laten zingen op de oorspronkelijke wijs. Naast een nieuwe tekst kondigt zich ook een nieuwe wijs aan. Eigenwijs; meningen over van alles.

Rinus Ferdinandusse was een Haags journalist en was onder meer betrokken bij het TV programma "Zo is het toevallig ook nog eens een keer". Eén van zijn boeken , een redelijk vrolijk familieverhaal (1970), kent twee motto's. Van het eerste vind u de laatste regel terug in deze bundel.

*Daar werd gehouden een banket,
Het hoofd werd op de tafel gezet*

'Heer Halewijn', 14de eeuw, dichter onbekend

Het tweede motto wil ik u ook niet onthouden:

'Maar wat ik eigenlijk bedoel is, dat er in elke familie wel iemand voorkomt die een beetje merkwaardig is. U weet wel, een halve gare of een genie of wat dan ook'

'The Cretan Bull', The Labours of Hercules, Agatha Christie

Waar zouden wij Hoss moeten plaatsen?

In de film No direction home wordt Bob Dylan, één van Hosses helden, gespeeld door zes personages. Ook in deze bundel lijken verschillende personages aan het woord, de lyrische dichter, de zanger van de liefde, de copy writer van de eigen redelijkheid en zo voort.

Vier jaar geleden dook in Den Haag een schuchter personage op; een Dichtertje, een aardig dichtertje. Je staat versteld wat er in die korte tijdspanne gebeurt is. Een explosie van woord, daad en gebaar. Deze bundel onthult ook niets anders, een deel van het werk dateert van eind jaren 80. Dezelfde thematiek, dezelfde zeggingskracht, nooit eerder gezien.

Wat er in de tussenliggende jaren precies is gebeurd, ik weet het niet. Is ook niet belangrijk.

Volgens Satie was de stilte tussen de noten belangrijker dan de melodie zelf. Tussen de regels in deze bundel zien wij een bed. Gaat Hoss opstaan of niet. Ontworstelt hij zich uiteindelijk aan de zwaartekracht. Zal hij ooit Interstellar Overdrive (Barrett, Waters, Wright, Mason) hertalen?

Casper de Weerd

verder weg
van **Hoss**

1
*Ja, ik weet
het ook niet hé*

NOOT VAN DE SCHRIJVER

Ik ben een realistisch romanticus. Ik tracht hierbij aan te sluiten bij de neoromantici. Mijn vrienden Arthur van Schijndel en Slauerhoff. Ik noem me romanticus, ik streef naar een minder harde samenleving, waar het goede in de mens voorop staat en idealen nagestreefd kunnen worden.

Echter ben ik net zo realistisch als mijn vriend Nescio was. Een schrijver uit de nieuwe zakelijkheid. Die kort en krachtig schreef over de man die vriendengroepen binnenkwam en altijd getrakteerd werd en vervolgens verdween zonder een andere wederdienst te verlenen dan zijn gezelschap. Het verhaal van de uitvreter. Die wel overal werd geaccepteerd. Nieuwe zakelijkheid sloeg op de korte en bondige manier van schrijven. Niet op verharding.

Tijdgenoten van mij schrijven harde verhalen. Mannen als Ronald Giphart, die alleen hard kunnen schrijven. Geen hoopgevende verhalen, romantiek is ver te zoeken, alhoewel ik best kan genieten van zijn verhalen, want ik wil deze man niet tekort doen, is het niet mijn stijl, wat niet wil zeggen dat ik romantiek verwar met zoet, want ik kan mijn schrijfsels ook niet zoet noemen.

Het is meer de tegenstrijdigheid, niet bedoeld als tegengeluid, maar ik ben in mijn leven mensen tegengekomen die continue en bijna slechts harde hobby's er op nahouden, moeite

met emoties en het leven voortdurend hard beschrijven. Je ziet het ook terug bij de cabaretiers, kun je, je een Theo Maassen en een Hans Teeuwen nog herinneren. Zij worden vaak geïmiteerd en gelauwerd door inwoners in Brabant.

Ik ben meer liefhebber van een Herman Finkers, maar ja die komt niet uit Brabant. Nu ga ik iets zeggen wat me in mijn voormalige woonomgeving niet populair maakt. Echter weiger ik om bescherming aan te vragen, zoals tegenwoordig ook gebruikelijk is. Aangezet door angst.

Wat ik mij afvraag is, hoe komt het dat veel Brabanders tegenwoordig nog botter zijn dan de inwoners uit andere provincies. Het voortdurend imiteren van Theo Maassen en Hans Teeuwen gaat mij echt te ver. Maar goed iedere streek heeft zo zijn helden en ook Brabant heeft zijn schone kanten. Den Haag doet er vaak niet voor onder, al is dat vaak geboren uit melancholie en een politieke strijd, waar ik mij allerminst mee bezig hou. We leven in een tijd waarin wordt aangezet tot angst ingegeven vanuit de politiek. Ik weiger daar aan mee te werken, ik ben een romanticus zonder realiteit te verliezen.

Ik ben één van de zeldzame rollende stenen, die zich een wereldburger noemen, ik tracht zelfs intergalactisch te zijn. De wereld is mijn tuin en zo zijn er vele werelden, die nog door mij te ontdekken zijn. Helaas kan ik hem niet in mijn eentje onderhouden. Slauerhoff kon alleen in zijn gedichten wonen, zo kan ik overal wonen waar mijn hart is. Wetend dat het oorspronkelijk een prikkel is, die vanuit mijn gevoel wordt door-

gegeven naar mijn hersenen en deze weer impulsen stuurt naar mijn spreekwoordelijk hart. Zo is mijn hart nu daar, waar mijn gedichten zijn, het is nog een wonder dat er geen cardioloog aan te pas is gekomen. Ik beschrijf een voor mij reëel beeld vanuit een visie ingegeven door de romantiek. We hebben nog een lange weg te gaan. Het is nog een lange weg naar Tipperary, er is geen thuiskomst op de Ponderosa en huil niet om mij, als ik sterf. Realistisch Romanticus is wat ik ben.

Helmond, 27-2-2014 / Den Haag, 12-6-2017

DE UITVRETER MAAR DAN ANDERS

Behalve de man, die zijn vriendin, de mooiste van het Omniversum en Madurodam vond, heb ik nooit een wonderlijker kerel gekend dan de Dromer. De Dromer, dien je op de deelnemerslijst zag staan van de Nederlandse Kampioenschappen, bij het kogelstoten met zijn slappe armpjes en het slome uiterlijk, als je daags erna de uitslagen bekeek viel het je direct op. De Dromer, die vertelde over de veranderingen die plaats moest vinden in mentaliteit, dat we beter voor elkaar moeten zorgen en er eigenlijk maar weinig verschil is tussen ons, ons wat minder druk moesten maken over de economie, maar ons drukker moeten maken voor elkaar. Diezelfde Dromer ging iedere dag braaf naar zijn werk, bij een grote multinational om zijn schulden af te lossen en om zich enigszins in zijn eerste levensbehoefte te voorzien. Anderzijds genoot hij van een uitstapje om dan aan te schuiven in een restaurant en zich te laten trakteren op een 3 gangenmenu met vele amuses en het premium wijnmenu. De Dromer sprak dan over zijn volgend project, dat maar niet van de grond kwam. Hij zou de wereld wel eens wat laten zien. Ik was van zijn talent overtuigd en zijn gezelschap was vermakelijk. Z'n naam was Homme. Z'n achternaam heb ik nooit geweten. Karin kwam met hem aanzetten toen ze uit Brabant terugkwam.

Homme las mij voor toen ik 's avonds bij hem op bezoek was, onder het genot van een bakkie troost en een door mij mee-

gebrachte fles Armagnac: "Een groot dichter zijn en dan te vallen. Maar er kwam nooit wat van, want als je een dichtertje bent, dan lopen de mooiste meisjes altijd aan den overkant van de gracht. En zoo werd z'n hele leven één gedicht, wat ook vervelend wordt."

Homme ziet er tegen op, om zijn dichterskunst daadwerkelijk aan de wereld te tonen. Hij moet werken voor zijn geld. Er zijn wel mensen die hem aansporen, maar uiteindelijk komt het er niet van. De mensen aan wie hij iets opdraagt reageren soms enthousiast, andere die het verschil kunnen maken, reageren soms niet. Hij moet tevreden zijn met wat hij doet en ophouden met groot te denken. Iedere keer wanneer hij groot denkt, word hij weer teleurgesteld.

Voor ik verder doorschrijf wil ik even vertellen dat, Karin, die meestal meeleeft, met wat ik schrijf, niet begrijpt wat ik nu schrijf. Ze wil een gezellige avond en daarin is geen plaats voor somberheid. Ze moet toch weten dat het slechts is ter lering ende vermaak. Dat het niet uitmaakt, niks verloren of gewonnen. Ze wil dat ik nu stop. Echter, ik ga door, dit keer ga ik door.

Homme las verder, hij heeft al 3 glaasjes gedronken. Ik nip nog aan de helft van mijn 1e glaasje: "Jongens waren we - maar aardige jongens. Al zeg ik 't zelf. We zijn nu veel wijzer, stakerig wijs zijn we, behalve mijn vrouw, die mal geworden is. Wat hebben we al niet willen opknappen. We zouden hun wel eens laten zien hoe 't moest."